

1 februari 2016

'Henk in Lyon'

Dat je malle, gekke mails kunt tegenkomen in je postvak, wist ik, maar dat je jezelf hierbij moet afvragen: 'doge jo wol?' Dat wist ik niet! Het gebeurde mij in de vroege ochtend van 24 op 25 januari jl. Het was rond vier uur Braziliaanse tijd dat ik 's morgens wakker was en mijn 'to do'-dingen lag te overdenken. Het schoot mij te binnen dat ik iemand had beloofd een adres door te sturen. Dus pakte ik mijn iPhone. Toen ik bezig was het adres in te typen, zag ik vreemde waarschuwingen binnenkomen. Daarbij zat ook 'een brief van mijn Henk'. Hij zou in Lyon (Frankrijk) op het vliegveld staan en bestolen zijn van zijn papieren en daarmee ook van al zijn geld. Hij was dringend mijn hulp nodig om weer thuis te kunnen komen. Of ik maar even € 1650,-- wilde storten.



Om vier uur in de morgen al een mailtje verzenden is niet mijn dagelijkse gewoonte. Daarom vroeg ik mij af: 'doge jo wol?' En ik kneep mijzelf eens flink in het oor. Ondertussen keek ik naar de man die naast mij lag en vroeg mij af: ben je het ...of ben je het niet? Gelukkig had ik direct door dat ze bezig waren Henk zijn computer te 'hacken'. Maar wat doe je 's morgens om vier uur? Ik had Henk natuurlijk in zijn oor kunnen toeteren: "Schat, ze maken je computer koud!"

Wat we hadden kunnen doen, is het wachtwoord meteen veranderen. Maar het kwaad was immers al geschied? 'Die nep Henk in Lyon kan best nog wel even wachten', zo dacht ik. Ik heb besloten me, net als mijn Henk, nog maar even om te draaien.

De hectiek van de dag die volgde was niet zo leuk... en dan zeg ik het heel voorzichtig. De mensen die dezelfde mail hebben gekregen, vroegen zich ook af: 'doge se dêr yn Brazilië wol?'

Kanselruil met Castrolanda

Net als veertien dagen geleden in Carambeí mocht ik afgelopen zondagavond, 31 januari jl. in Castrolanda voorgaan. 's Morgens hebben we koffiegedronken en gegeten bij pastor Jan Hardeman en zijn vrouw Rolien. Gezellig!

Castrolanda wordt door de mensen in Arapoti De Goudkust genoemd om zijn prachtige, grote villa's. En dat klopt! Henk en ik keken onze ogen uit en verlekterden ons aan de mooie terrassen en tuinen, grote veranda's en balkons. We hoorden dat veel van deze immense huizen meestal door slechts twee personen worden bewoond.

Ach, wij denken maar zo: kijken is ook mooi en scheidt geen verplichtingen. En wij zijn nog steeds heel tevreden met ons appartement in Burgum aan de Markt.



Pinheiro

De staat Parana heeft haar eigen statussymbool, een boom: de pinheiro. Dit is een beschermde boom die zonder toestemming niet gekapt mag worden. Je komt hem werkelijk overal tegen: bij huizen en bedrijven, in tuinen, langs de kant van de weg, in de bossen, enz. Vaak steken de pinheiros boven andere bomen uit en geven daarmee iets karakteristieks aan het landschap van Paraná. Er is mij verteld dat het goed is zo'n boom bij je huis te hebben, want hij geeft je een betere beveiliging tegen blikseminslag dan een bliksemafleider.



In Castrolanda hebben we een nacht gebivakkeerd op een pousada. Dat is een huis dat verbouwd is als hotel; er zijn losse kamers gemaakt in het huis, met op elke kamer een douche en een wc. Op de deur van onze kamer stond het nummer en daarbij werd de afkomst van de eigenaar samengebracht met het symbool van Paraná, de pinheiro.